

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÜMİT YAŞAR

SAHİBİNİ ARAYAN MEKTUPLAR

4.
Baskı

KÜLTÜR
KİTABEVİ
İSTANBUL

**KÜLTÜR
KİTAP EVİ
İSTANBUL**

**SAHİBİNİ
ARAYAN**

MEKTUPLAR

Her Hakkı Mahfuz Olup

«KÜLTÜR KİTABEVİ, Ankara Cad. No. 62 İstanbul'a» aittir.

Copyright 1972 By «**KÜLTÜR KİTABEVİ, İst. Turkey**»

Kapak Düzeni T. Ermen

ÜMİT YAŞAR OĞUZCAN

SAHİBİNİ
ARAYAN
MEKTUPLAR

- DÖRDÜNCÜ BASKI -

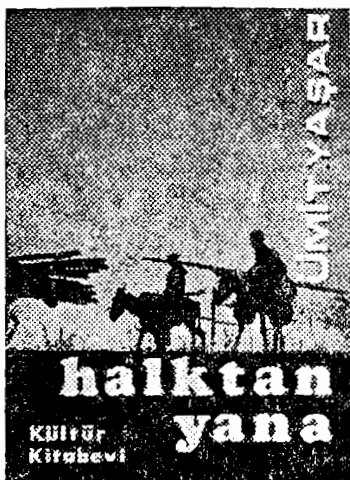
KÜLTÜR KİTABEVİ

ANKARA CADDESİ NO. - 62

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

SİRKEÇİ - İSTANBUL.

ÜMIT YAŞAR'ın Zevkle Okuyacağınız
Eserleri :

S U N U

Bu kitabı «Sahibini Arayan Mektuplar» adını verirken yanıldığımı ve sana haksızlık ettiğimi şimdi anlıyorum. Her satırı o kadar seninle dolu ki!... Yıllar bile her kelimesine düşmüş olan gölgeni silemez artık.

Vurduğun damganın ölmezliğini anlayasın diye bu mektupları sana armağan etmiyor ve adını onlara ad yapmıyorum. Fakat göreceksin; adım söylendikçe adın da söylenecek.

Senden gelen, sana yazılan ve daima seninle anılacak olan Sahibini Arayan Mektupların her satırı için binlerce teşekkür sana.

Ümit YAŞAR

BİRİNCİ MEKTUP

Geceydi... Bütün insanların çırlıçıplak olduğu bir zamandı. Onları düşünüyordum; gümüş tepsilerdeki kristal kadehlerden zamanı yudumlayan insanları düşünüyordum. Irili ufaklı aynaların karşısında enseleri bembeyaz kadınlar boyanıyordu. Uzun uzun parmakları vardı kadınların. Öpülmeye alışmış dolgun dudakları vardı. Kocaman kocamandı kalçaları. O kadınları düşünüyordum.

Bir kurt bir geyiğı kovalıyordu yüreğimde. Geyik soluk soluğaydı, yorgundu, bitkindi. Karların üzerinde akıp giden bir yıldız gibiydi. Koşuyordu. Koşmak kurtuluş değildi belki, ama bir ümitti. Koşmalıydı.

Oysa birer namlu ağzydı kurdun gözleri. Avına güvenle, şehvetle yaklaşıyordu. Yeni bilenmiş, sedef saplı bıçaklara benziyordu dişleri. Bütün dileğı et ve kandı. İstese geyiğı hemen yetişebilirdi, ama uzasın istiyordu bu şehvetli koşu, bu bütün damarlarına yayılan sarhoşluk bitmesin istiyordu.

Ben seni düşünüyordum. Çünkü geceydi. Sevişme zamanıydı insanların. Yalnızdım. Beni kuşatan duvarlar birer beyaz çarşaftı bu saatte. Kapılar tüylü, yumuşak battaniyelere benziyordu.

Ben seni düşünüyordum. Kimbilir ne güzeldin soyunduğun zaman? Nasıl kadındın? Nasıl öpüşürdün kimbilir? Nasıl kadın kadın kokardı her yerin? Tutup avuçlarıma sığdırıyordum seni, gözlerime, dudaklarıma sığdırıyordum.

Sensiz kahrolmak vardı. Seninle yaşamak vardı dolu dizgin. Seninle her gece birbirimizi yenilemek vardı odalarda. Odalara sığmamak vardı. Bir sel gibi taşmak vardı gecelerden.

Elimi uzatsam tutabilirdim seni, öyle yakındın. Zamana kokun sinmişti. Belki de uzaktın günlerce koşsam yctişemezdim sana. Zamana kokun sinmişti.

Tuttum resmini indirdim duvardan.

Duvar ağlamaya başladı.

İKİNCİ MEKTUP

Aramak... Ömür boyunca aramak... Yalnız seni aramak... Paslı teneke kutularda, küf kokan dolaplarda, çerçevelerde, tenhalarda, ağaç diplerinde, sonra vapurlarda, trenlerde hep seni aramak. Belki bu şehirde değilsin. Ne çıkar? Seni arıyorum ya. Belki de aynı sokakta evlerimiz, sabahları beni görüyorsun işime giderken. Sonra akşamı bekliyorsun, alacakaranlığı... Beni bekliyorsun ya da bir başkasını, bir başkasını...

Hiç gel demiyeceğim sana. Aramak neredeyse ben oradayım. Ayaklarım ne güne duruyor? Yok yok birden karşıma çıkma. Kaç, saklan. Seni aramak istiyorum.

Git bu şchirden haydi git. Dağlara çık, o uzak dağlara. Rüzgârların krallığında hüküm sür. Baktın ki oraya da geldim, yine kaç. Başını al, açıl denizlere. Gemilerin en güzeli, en büyüğü dilediğin limana götürmeli seni, dilediğin yerde demir atmalı. Ben küçük bir balıkçı kayığile peşinden gelsem yeter. Seni arıyorum ya!

Bir yıl. beş yıl, on yıl değil; beşikten mezara kadar aramalı insan, ama ne aradığını bilmeli. Yaklaşıp yaklaşıp uzaklaşmalı aradığından. Okyanus dalgaları üstünde bir küçük tekne gibi alçalıp yükselmeli. Yalın ayak koşmalı yollarda, ayaklarını sivri taşlar kesip kanatmalı. Çöllerden geçmeli yolu, yamalı kavrulmalı. Sonra gözün alabildiğine ak, soğuk ülkelere düşmeli. Buzlar kırılmalı ayaklarının altında, üstüne kar yağmalı.

Bir gün bulacaksam bile parça parça bulmalıyım seni. Ayaklarını Afrikadan getirip bir kâğıt üzerine yapıştırmalıyım, saçların Sibiryada olmalı, dudakların Çinde. Gözlerin Hindistanda bir mabudun gözleri olmalı, ellerin İtalyada bir heykelin elleri. Bulsam da seni parça parça bulmalıyım.

Yine de bir yerin eksik kalmalı.

Yeniden yollara düşmeliyim, onu aramalıyım.

Ve tam seni tamamladığım anda ölmeliyim.

ÜÇÜNCÜ MEKTUP

Gelme diyecektim, geldin. İyi ettin geldiğine. Nerdeyiz? Bir şehir yanıyor, dikkat et. Tutuşabiliriz. İşte ilk ateş gözlerine düştü, sonra dudaklarına, Saçlarının arasına kıvılcımlar doldu ısı ısı. Yanıyorsun, yanıyorum, yanıyoruz.

Aramakla yetinsek bunlar gelmiyecekti başımıza. Yine de memnunum. İyi ettin geldiğine. Taş olup kalmaktansa, ağaç olup yanmak iyi. Ellerini ver, ellerini. Öpüşmeye susadım. Tırnak uçlarından öpmiye başlayacağım seni. Titreme, yanıyorsun.

Koluma yat, sağ koluma, güçlü, erkek koluma. Dağılsın saçların, bırak. Nasıl olsa onları da öpeceğim tutam tutam. Kulak memelerini, gür kaşlarını, dudaklarını da öpeceğim. Dolgun dudaklarını, seven, sevdiren dudaklarını. Dişlerim dişlerine değecek. Yum gözlerini, artık yaşamıyoruz. Belki de yaşamak bu, bizim bilmediğimiz.

Öyleyse yeni yeni başlıyoruz yaşamalara, derin nefes almalara, o ölümsüz olmalara.

Bir ekşi elma ısıırıyordum, dişlerim kamaşıyordu omuzbaşlarını gördükçe ve biraz sen oluyordum sevdikçe, seviştikçe.

«Işığı söndür» diyordun, inadına yakıyordum. Yalvarıyordun, çıldırıyordum. Hiç ağlamadın. Ağlasan ne değışecekti. Ama ağlamadın işte yükseldin, yüceleştin, Tanrılaştın bir yerde. Öyle güzeldin anlatılmaz.

Alnımdan ter boşanıyordu, saçlarım yapış yapış olmuştu. Yüz merdiven inip yüz merdiven çıkıyordum bir dakikada. Derin bir kuyudan su çekiyordum. Bir mağara ağzından sana sesleniyordum. Karanlıklar içinde birbirimizi aydınlatıyorduk.

Sağır bir zamandı yaşadığımız. Sağır ve merhametsiz. Kör bir geceydi yumruklayan kapıyı, kör ve dilsiz.

Artık hiç sönmiyecektik. biliyordum.

DÖRDÜNCÜ MEKTUP

Senden hiç ayrılmamak vardı. Zamanı durdurmak, bütün saatleri parçalamak vardı. İsyan içindeydim. Neydi bu çaresizlik? Bizi çepçevre saran bu dört duvar neydi?

Bir ara Tanrıyı düşündüm, peygamberleri, dinleri, kitapları düşündüm. Boş inançlarımız mıydı çaresizliği yaratan? O bizim eserimiz miydi? Öyleyse neden bizden büyüktü, güçlüydü?

Bunca yıl neyi aramış, kimi özlemiştim? Madem ki benim olmayacaktın neden seni karşıma çıkardılar? Kim yaptı bunu? Bu kötülükler kimin eseri? Tanrının işi yok da bizi mi görsün? Öyleyse kime inanacağız?

O kitaplar ki sabırdan bahsediyor. Ama ne kadar? Ne-reye kadar?

O dinler ki duadan bahsediyor. Kime, niçin ve ne zaman?

O peygamberler hiç sevmедiler mi?

Ben sana inanıyorum kitaplara değil.

Ben seni istiyorum. Dua değil, Sabır değil.

Artık gideceksin, biliyorum, vakit geç oldu. Yatakta izin kalacak, havada kokun ve yastığın üzerinde bir iki tel saçlarından. Telâş içinde giyinmeğe başlayacaksın. «Çoraplarında eğrilik var» diyeceğim, düzelteceksin. Dudaklarını boyarken, eğilip ensenden öpeceğim. İçin sevgiyle dolacak. Gözlerin ıslıl ıslıl «üzülme, üzülmeye diyeceksin, yine geleceğim.»

Ya gelmezsen? Hayır hayır geleceğine inanıyorum. Fakat yine gideceksin. Yine gideceğini bilmek kötü. Dayanılmaz bir şey bu.

Hatırlıyorum; elini uzattın, «Allahımsarladık» dedin, gittin. Gözden kayboluncaya kadar baktım arkandan, sonra kapıyı kapattım, bir başka kapı açıldı yalnızlığa.

Yürüyemiyordum, oturamıyordum. Yattım, uyuyamadım. Sanki yerçekiminden kurtulmuştum, boşluktaydım, ağırlığımı kalmamıştı.

Elinde, tam nabzımın üzerinde bir saat işliyordu her şeyden habersiz. Çıkardım, duvara çarptım, parçalandı ve durdu.

Fakat sadece saatin sesiydi kaybolan.

Yoksa zaman ilerliyordu.

BEŞİNCİ MEKTUP

Ayrılık diye bir şey yok. Bu bizim yalanımız. Sevmek var aslında, özlemek var, beklemek var. Şimdi nerdesin? Ne yapıyorsun? Güneş çoktan doğdu. Uyanmış olmalısın. Saçlarını tararken beni hatırladın, değil mi? Öyleyse ayrılmadık. Sadece özlemliyiz ve bekliyoruz.

Zamanı hatırlatan her şeyden nefret ediyorum. Önce beklemekten. Ömür boyunca ya bekliyor ya bekletiyor insan. İkisi de kötü, ikisi de hazin tarafı yaşantımızın.

Bir çocuğun önce doğmasını bekliyorlar, sonra yürümesini, konuşmasını, büyümesini...

Zaman ilerliyor, bu defa para kazanmasını, kanunlara saygı göstermesini, insanları sevmesini, aldanmasını, aldatmasını bekliyorlar. Ve sonra ölümü bekleniyor insanoğlunun.

Ya o? Ya o? İnsanlardan dostluk bekliyor, sevgilisinden sadakat, çocuklarından saygı ve bir parça huzur bekliyor, saadet bekliyor yaşamaktan. Zaman ilerliyor, bir gün o da ölümü bekliyor artık. Aradıklarının çoğunu bulamamış, beklediklerinin çoğu gelmemiş bir insan olarak göçüp gidiyor bu dünyadan. İşte yaşamak maceramız bu.

Yaşarken beklemek, beklerken yaşamak ve yaşayıp beklerken ölmek!

Özleme bir diyeceğim yok. O kömür kırıntıları arasında parlıyan bir cam parçası. O nefes alış sevgilerimizin, kavuşmalarımızın anlamı. O tek güzel yönü bekleyişlerimizin.

İnsanlığımız özleyişlerimiz alımlı, yaşantımız özelemlerle güzel.

Özlemin buruk bir tadı var, hele seni özlemenin. Bir koku var bütün çiçeklere değişmem. Bir ışığı var, bir rengi var seni özlemenin, anlatılmaz.

Verdiğin bütün acılara dayanıyorsam; seni özlediğim içindir. Beklemenin korkunç zehiri öldürmüyorsa beni; seni özlediğim içindir. Yaşıyorsam; içimde umut varsa, yine seni özlediğim içindir.

Seni bunca özlemesem; bunca sevmeydim ki!

ALTINCI MEKTUP

Bu gün bir yalnızlığa düştüm yine. Başımı ellerimin arasına aldım, sessizce ağlamaya başladım. Önümde yarıya gelmiş bir konyak şişesi «beni iç» diye fısıldıyordu, «beni iç.» Sonra yalvarmağa başladı: «Ne olur dedi ne olur haydi iç beni.»

Bir bardak doldurdum, tepeme diktim. Şişe rahatladı, sustu. Hani ellerimiz birbirine değince nasıl oluyorduk? İşte öyle oldum. Hani bakışlarımız buluştuğu zaman, bir başka türlü atması vardı yüreklerimizin. Onu hatırladım.

Sonra bir tren hareket etti. Sabahtı. Karşıkarşıyaydık. Konuşuyorduk. Ben sevmek diyordum durmadan. Gözlerim gözlerine soruyordu: «seviyor musun?» diye. Hep evet diyordu gözlerin, ellerin, dudakların hep evet diyordu. Oysaki bir çok hayır diyen insanlar vardı çevremizde. Örneğin; bir çocuk hayır diyordu, bir kadın, bir adam ve bir başkası, bir başkası hayır diyordu. Hayır'lar arasında ezilmeğe mahkûmdu evet'lerimiz.

Tren ilerliyordu. Gözlerin gözlerime soruyordu ne olacak diye. Sigara üstüne sigara yakıyordum kadeh kadeh içki içiyordum, fakat bilmiyordum ben de ne olacağını, Bizi sürükleyen bir akıntıydı. Durduramazdık onu, hükmedemezdik ona. Bir anafora rastlayıp yok oluncaya kadar akıp gidecektik işte. Pe-ki anafor nerdeydi? Uzak mıydı? Belki çok yakındı kimbilir. Biz onu göremiyecektik. O gözlerimizi kör ettikten sonra sara-caktı bizi buz gibi kollarıyla.

Tren ilerliyordu. Pencereden deniz görünüyordu. Denize ak-şam güneşi vurmuştu. Renk renk kayıklar gördük kıyılarda. De-nize taş atan çocuklar gördük. Uzakta bir balıkçı ağlarını top-luyordu.

Ve tren ilerliyordu. Kadere yaklaşıyorduk. Bir alacakaran-lık bastı zamanı. Gözlerim gözlerindeydi. Ellerini tuttum, titre-din. Acı acı bir düdük öttü. Bir şeyler koptu içimizden.

Sonra tren durdu, indik, yollarımız ayrı ayrıydı.

Simdi, o gün verdiğin yalnızlığı yaşıyorum.

YEDİNCİ MEKTUP

Burası büyük şehir, günahkâr şehir, o vurdum duymaz, o deli-dolu şehir. Ben bu şehirde sensiz yaşıyamam. Bir gün kanıma girer şu kalabalık, şu caddeler, şu tıklım tıklım gazinolar. Burası şarkılar şehri, resim gibi kadınlar, kadın gibi erkekler şehri. Ben bu şehirde sensiz yaşıyamam.

İnsan bir vapur olmalı bu şehirde, bir tramvay olmalı, bir otomobil olmalı. En iyisi bir bulut olmalı, gelip eviñin üstünde durmalı. Madem ki bulut değilim; ben bu şehirde sensiz yaşıyamam.

Şehirler de insanlara benzer. Gövdeleri, ayakları, dudakları, gözleri vardır, yürekleri vardır, kocaman kocaman elleri vardır. Bu şehrin yüreği sende çarpıyor. İnsan, sana kan taşıyan bir damar olamayacaksa; bu şehirde yaşamamalı. Çekip gitmeli.

Şehirler de insanlara benzer. Duyguları, açlıkları, uykuları vardır, kinleri ve nefretleri vardır, aşkları vardır, büyük. İnsan âşık değilse, bu şehirde yaşamamalı, çekip gitmeli.

Şehirler de insanlara benzer. İnsan bir şehir olamıyacaksa, senin içinde yaşadığın; artık yaşamamalı buralarda. çekip gitmeli.

Bir gününde dört mevsim var bu şehrin. Her sokağında bir dünya var.

Bütün sefaletiyle, bütün çirkinliğiyle, bütün orospuluklarıyla bu şehir baştanbaşa sevgi.

Bu şehir baştanbaşa sen.

Bu şehirde sevmiyen, ya da seni tanımayan yaşadım demesin.

Ölümler susmasını bilmeli.

SEKİZİNCİ MEKTUP

Bana çılgın diyorsun, seni sevdiğim için. Yanılıyorsun, sevmek çılgınlık değil. Sevmek insan tarafımızı bulmamızdır bence. Biraz da yaklaşmamızdır Tanrıya zaman zaman.

Dünyada sevmiyenlere, sevmiyenlere acımalı. O ot gelip, ot gidenlere acımalı. Sevebilen insan kendini keşfetmiş insandır. Talihli insandır. Çektiği bütün acılara rağmen; mutlu, kıvançlı insandır o. Aşktır yücelten bizi ve derinliğimiz aşktandır. Gerisi boş, yalan.

Aşksa; sevmektir. Durmadan, nefes alırcasına sevmektir.

Sevmekle sevilme ayrı şeyler.. Sevimeyi çoğaltmak, ona bir başka şekil vermek, daha da yoğunlaştırmak onu elimizde değil. Oysa ki sevgimizi dilediğimiz gibi yoğurabilir, dilediğimiz şekli verebiliriz ona.

Derinlikse derinlik, yükseklikse yükseklik, genişlikse genişlik.

Sevmekte gücümüz var, irademiz, aklımız var. Biz varız sevmekte. Sevmek yaratmaktır bir bakıma. Sevilmeğe; yaratılmak.

Demek ki biz seninle birbirimizi yaratıyoruz durmadan. Sen beni yarattıkça güzelsin işte ve ben seni yarattıkça, güçlüyüm, daha bir insanım.

Beni sevmeseydin yine bir şey değişmiyecekti benim için. Sen biraz eksik kalacaktın, biraz sen kaybedecektin. O kadar. Şimdi insanların en güzeliyiz, en iyisiyiz elbette. Seviyoruz, seviliyoruz.

Sevgimi anlamadığın ve ona saygı göstermediğin anda, ölebilirim. Karşılık vermediğin anda değil.

Birbirimizi yeniden yaratmağa devam edelim.

DOKUZUNCU MEKTUP

Kimdi o? Yanındaki kimdi? Ne konuşuyordunuz? İşte buna dayanamam. Kahrolurum.

Dün gece ne yaptın? Nereye gittin? Ah otursaydın, beni düşünseydin ya? Eğlencibildin mi bari?

Yatarken ne okudun? Sonra iyi uyuyabildin mi? Rüyanda neler gördün? Söylesene.

Anladım artık, beni sevmiyorsun. Sevdiğini sanmakla yarılmışım.

Zaten çirkin bir adamım ben, sinirliyim, kıskancım, fazla hisliyim. Daima beni seveceğini düşünmemeliydim. Suçluyum. Kendimi sevgilerimin bencilliğinden kurtaramadım. Zayıf, bencil bir adamım böyleyse.

Sonra yalancıyım, iki yüzlüyüm. Seninle konuşurken seninle yatmayı düşünüyorum. Sevgiyle elini tuttuğum zaman, aslında kalçalarını tutuyorum, bilmiyorsun.

Kendime göre hesaplarım da var benim. Yanımda olman gurur veriyor, sevinç veriyor bana. Fakat sana kimse bakmasın istiyorum, kimse konuşmasın seninle. Hep benim ol, durmadan benim ol. Günün her saatinde ve ölünceye kadar benim ol.

Beni seviyor musun? Evet mi? Öyleyse söyle. Kimdi o? Yanındaki kimdi? Nereye gidiyordunuz?

Seven zalimdir biliyorsun, aşk egoisttir. Sen zalim olma. Anlamıyorsun, anlamıyorsun.. Biraz anla beni.

Sana sitem etmiyeceğim artık. Bütün suç benim. Seni bu kadar sevmemeliydim. Şu köhne ve utanmaz dünyada ne bir kimse bu kadar sevmeye değer, ne de bir kimsenin bu kadar sevmeye hakkı var.

Kendimizi ne sanıyoruz? Biz neyiz ki? Sus, cevap verme. Teselliye ihtiyacım yok.

Seni bu kadar sevmemin cezasını kendime ödeteceğim. Göreceksin.

ONUNCU MEKTUP

Dün bir şiir daha yazdım senin için. Önce tuttum karşıma oturttum seni, konuşturdum, güldürdüm, ağlattım. Her hâlin hoşuma gidiyordu. Kadındın, ama önce insandın. Güzeldin, ama önce iyiydin. Elbette seni yazacaktım, senin için yazacaktım.

Bana «çok yazıyorsun» diyorlar. Bir insana «sen çok yaşıyorsun, artık öl» denir mi? Benim yaşamam ve şiirim birbirinden ayrı şeyler değil ki! Yaşarken şairliğimi yaşıyorum ben.

Yürürken, konuşurken, sevişirken hep şairliğimin içindeyim, o da benim içimde. Birbirimizi tamamlıyoruz durmadan.

Sen hiç denize baktığın zaman bir orman gördün mü? Dağların gökyüzüne en yakın olduğu yerde yeraltı nehirlerini düşündün mü hiç? Öpüşürken, sevişirken açların, yoksulların yüreği çarptı mı sende? Güldüğün zaman Afrikada isimsiz bir zenciği hatırlayıp, onun büyük acısını duydun mu derinden?

Senin o güzel gözlerin bende yalnız beni görüyor. Seviyorsa beni seviyorsun, beni istiyorsun benden. Oysaki ben sende bütün insanlığı, güzelliği seviyorum. Al gözlerimi de kendine bir benim gözlerimle bak. Gör, ne kadar erişilmez, ne kadar yüce olduğunu.

Her maddenin bir atomu olduğu gibi bir şiiriyeti de vardır. Bilgin atomu parçalıyan, sanatçı ise şiiriyeti bulan, işleyen ve onu sanat eseri haline getiren insandır.

Şiir bir köprüdür madde ile ruh arasında. Şiir güzelliğin en yoğun ifadesidir ve nefes alışıdır duygularımızın.

Atom gücü, elektrik gücü gibi bir de şiir gücü vardır dünyada. Sanatçı bu gücü ellerinde tutan kimsedir işte. Onu şiir, muzik, heykel veya resim haline getiren mutlu kişidir o.

Her zaman, her yerde söylemişimdir. «Hayatımda şairliğimi alıp çıkarırsanız geriye önemli bir şey kalmaz» diye.

Yazmamı bana çok görmeyin.

ONBİRİNCİ MEKTUP

Korkuyorum. Ölmekten mi? Hayır yokluktan. Ölmek nihayet bir kaç dakikalık mescele. Yürümek, uyumak gibi basit bir şey. Ama yokluk; ölüm. Evet, ölmek ve ölüm ayrı şeyler bence. Biri sonun başlangıcı, biri de son ve yokluk. Ölmekte şiir var, duygu var, anlam var. Ölüm, sadece karanlık, boşluk, anlamsızlık.

Doğmak başlangıcı yaşantımızın ve çilemizin. Ölmek sonu. Ölümse; öldükten sonraki zaman. O dizgin vuramadığımız at, o asla sahip olamadığımız kadın.

Ölmek elimizde, ölüm Tanrının sırrı, bedeli var oluşumuzun.

Ölümsüz olmalıydı ölmek dünyada. İnsan dilediği anda ölmeli, dilediği anda yaşamalıydı.

Ölümün gelmesini bekleyenler, ölmeyi bilmiyenlerdir. Yaşamamız Tanrının bileceği bir şey, zamana hükmeden o, ölümüne hükmeden de o. Yalnız ölmek bizim. Onunla yetinmek kalmış bize bu ölümlü dünyada.

Bu tek hakkımızı da suç saymış bizden önce gelenler. Suç demişler, günah demişler. Yaşatmışlar yaşamışız, öldürmüşler ölmüşüz. Nerde kaldı bizim üstünlüğümüz? İnsanlığımız, zekâmız nerde kaldı?

Bitkiler, hayvanlar diledikleri zaman ölemiyorlarsa insan olmadıkları içindir. Ölmek aslâ şerefsizlik değil, hele korkaklık hiç değil. Yalnız yaşamaktan korkanlar, yığınlar mı ölmek isterler sanıyorsunuz?

Cesaret başkalarına kötülük etme pahasına da olsa yaşamak mı? Cesaret, sürekli bir aldanmaya boyun eğmek mi? Durmadan aldatmak mı cesaret?

Kötü, korkunç bir dünya üzerinde yaşıyoruz. Bütün çabamız kendi kendimizi bitirmek ve son vermek insan nesline. Öyleyse bir adam eksilmiş olsa bu şuarsuz kalabalıktan ne çıkar?

Hatırlıyor musun? Bir şiirimde:

«Bir yere kadar yaşamak güzel

Ama bir yerde ölüm güzel oluyor»

demiştim.

İşte bu gün ölümün o güzel olduğu yerdeyim.

ONİKİNCİ MEKTUP

Ölmedim işte. Ölemedim. Demek ki yaşamam gerekliydi. Bir gizli kuvvet olmalı bizi yaşatan. Yaşamakla ölmek arasındaki maceramızı düzenleyen, çaresizliğimizi her yerde yüzümüze tokat gibi indiren bir büyük kuvvet olmalı.

Şimdi seni daha çok seviyorum. Meğer ölüm senin kadar güzel değilmiş. Şimdi güzelliğin daha yakıcı, daha alımlı. Bütün neden'ler senin için yaşamayı gerektiriyor şimdi

Nasıldım nasıldım o gece, o gün bilemezsin? Eski taş binalar üstüme yıkılıyordu, başımda parçalanıyordu vitrinlerin camları. Her taşıt beni ezip geçiyordu yanımdan. İnsanlar alnımda yürüyordu çamurlu, pis ayaklarıyla. Rüzgâr gırtlığıma yapışmış bir el gibiydi. Kitaplar, dergiler, gazeteler gördüm boyalı dükkânlarda. Hepsi ölmek diyordu. Yalnız ölümdü gördüğüm kaldırımlarda.

Artık her şey boştu, yalandı.

Kirli bir çamaşırdı üzerimde yaşamak. Umutlarımı yitirmiştim. Arayıp bulacak gücüm kalmamıştı. Öylesine yorgundum, bitkindim. Ellerimi sevmiyordum, gözlerim utanç veriyordu gözlerime. Damarlarımdaki kan rahatsız ediyordu beni. Ölmek, git-gide bir umut haline geliyordu içimde. Büyüyor, büyüyordu.

Boşlukta bir tel gerilmeğe başladı.. Gerildi, gerildi. Sonra kan rengi bir karanlığa düştüm. Duvarlar kırmızıydı, yerler, masalar, sokaklar, insanlar hep kırmızıydı. Ama karanlıktı yine, korkunç bir karanlıktı. Kırmızı sisler içindeydim. Dört yanımı denizdi, kıpkızıl.

Sonra rengi değişti çevremin. Bulutlar dağılmağa başladı. İlk gün ışığı merhaba dedi pencereden, yeşil yapraklar el salladı. Bir adam uzun uzun öksürdü.

İlk ellerimi buldum vücudumda, derken ayaklarımı, gözlerimi, dudaklarımı, saçlarımı buldum.

Ve seni düşündüm. İşte o zaman yaşadığımı anladım, utandım.

ONÜÇÜNCÜ MEKTUP

Ergeç beni affedeceksin, Bir şey beklemeden, bir şey istemeden affedeceksin. Sevgin seni oraya götürecek.

Düşe kalka ilerliyeceğin yollarda taşlar kanatacak ayaklarını. Issız, karanlık ormanlardan geçeceksin yapayalnız. Sonra bir bataklık başlayacak gözün alabildiğine. Omuzlarına kadar yapışkan çamurlara saplanacaksın. Durmadan yağmur yağacak üstüne, iliklerine kadar ıslanacaksın, üşüyeceksin. Ahtapot elleri gibi uzun, pis sarmaşıklar dolanacak ayak bileklerine. Dört yanında kara bataklık kuşları dönecek çığlık çığlığa.

Geçmiş zamanı düşüneceksin. O bir daha yaşanılmaz günleri, geceleri düşüneceksin.

Bataklığın son bulduğu yerde zift gibi koyu bir gece başlayacak geçmiş gecelere benzemiyen. Yürüyeceksin, ağır ağır ilerliyeceksin zamanın ve gecenin ortasında. Keskin bir rüzgâr çıkacak, merhametsiz kırbaçlar gibi parçalıyacak yüzünü.

Sonra bir dağ yamacına varacaksın, bitkin ve perişan... Uzaklarda cılız bir ışık göreceksin. Sen yaklaştıkça büyüyecek, sıcak kollarıyla saracak seni. Fakat, sen o ışığın olduğu yere hiç bir zaman varamıyacaksın ve bu gerçeği anladığın anda yıkılacaksın, korku ve ümitsizlik saracak yüreğini, ağlıyacaksın.

İşte o zaman beni düşünceksin, çektiklerimi, senin için katlandığım şeyleri düşünceksin. Bulutlar dağılacak. Seni nasıl sevdiğimi, nasıl yüceleştirdiğimi, nasıl o erişilmez ışık hâline getirdiğimi birer birer anlıyacaksın.

Onun için beni affet demiyeceğim sana. Ergeç anlıyacak ve affedeceksin. Bunu biliyorum.

Karşılaşmamız kaderdi belki. Ama çektiğimiz çiledir. bizi birbirimize yakınlaştıran, o korkunç ümitsizlikler, büyük çaresizliklerdir.

Acılarımızı yetirmiyelim.

İstanbul,

Ocak Mart 1961

ONDÖRDÜNCÜ MEKTUP

İlk defa göz göze geldiğimiz anı hatırlıyor musun? Kaçmak bir buluşmaydı bu gözlerimizin. Seni istiyordum, biliyordun... Bakışların duygulu, anlayışlıydı, özlemliydi zaman zaman. Bakışların bir şarkı söylüyordu hiç bilmediğim. Seni dinliyordum, bakışlarını dinliyordum.

Dağbaşıda apansız karşıma çıkan bir pınardı sanki gözlerin. Eğilip su içmek istiyordum kirpiklerinin arasından. İçimde yaktığın ateşi söndürmek istiyordum. Ama o ateş gitgide büyüdü işte! Şimdi biraz da sen yan artık, benim yanacak yerim kalmadı.

İnanamıyorum, sen var mısın? İnanamıyorum bir türlü. Tuttuğum ellerin mi? Öptüğüm dudakların mı? Kim bilir? Belki de yoksun, ben bir rüyâ görüyorum, biraz sonra uyanacağım. Her şey ansızın silinecek. Ne saçların kalacak ortalıkta, ne gözlerin. Yine kahredici yalnızlığım dönceğim. Biraz daha yıkılmış, biraz daha sensiz.

O gün ilk defa seni gördüm. Düşün sen dünyaya geleli-beri kaç yıl geçmişti aradan. Düşün ne kadar çok özlemiştim seni? Öyleyse hiç gitme, ne olur? Vereceğin her kedere razıyım. Acıların en büyüğünü sen tattır bana, zehirlerin en şiddetlisini senin elinden içeyim. Ama gitme ne olur?

Dudaklarım kurumuştu, içim yanıyordu. Suya hasret, kurumuş bir ot gibiydim. Yağmur olup yağdın üstüme, yeşerdim, filizlendim. Sonra güneş oldun, hayat verdin bana, koku verdin, renk verdin. Şimdi bırakıp gidersen bir daha ve son defa yine kuruyacağım, dağılıp toz olacağım anlıyor musun? Çünkü senden sonra kimse gelmiyecek, biliyorum. Kimseler çalmıyacak kapımı. Gidersen beni bana mahkûm edeceksin, keşke ölsem diyeceğim o zaman, keşke ölsem!

Şimdi sendeyim, seninleyim, seni yaşıyorum. Beni bana bırakma!

Senden bir parçayım artık, belki de baştanbaşa sen oldum farkında değilsin. Beni bana bırakma!

Sen olduğun için mutluyum. Sen olduğum için de. İster-sen ben olma. Hiç benim olma. Ama bırakma beni ne olur? Beni bana bırakma!

ONBEŞİNCİ MEKTUP

Gözlerine baktığım zaman susmanın bir sebebi olmalı. Bana kendini anlat. Korkularını, dileklerini söyle bana. Aşktan ne bekliyorsun? Dostluk mu? Al, istediğin kadar.. Yüreğimi açık önüne seriyorum işte! Orada sevdiğin, istediğin ne varsa al, senin olsun. Sana arzularımın ötesinden sesleniyorum.

Aydınlık! Sen ey güzel aydınlık! Bizi bırakma. Kalplerimizde girmedığın köşe kalmasın. Çek, kurtar bizi insan yaradılışımızın korkunç karanlığından. İçimizde, tâ derinlerde kükreyen o vahşi hayvanı sustur. Düşüncemizi tırmalayan o kanlı pençelerden kurtar bizi. Unutulmuşların dünyasında biz unutmak istemiyoruz.

Hadi sevdiğim sen de aç yüreğini. Dostluğun o ölümsüz ışığı dolsun içine. Saçlarımı okşadığın zaman, annemin eli sanmalıyım ellerini. Dudaklarından yalnız aşkın hazzını değil, dostluğun doyulmaz içkisini de içmeliyim. Bana önce insanlığımı öğret, bana unutmamayı öğret. Seni hiç unutmak istemiyorum. Bilinmeyen içkilerin en zevk dolu sarhoşluğunda yaşıyalım seninle, Kurtulalım bu korkulardan, bu çaresizliklerden.

Beni hiç unutmıyacaksan sev, usanmıyacaksan sev. Birlikte yaşayacağımız her dakika ömrümüzün bir yılına bedel olmalı. O dakikaları hatıraların sonsuz mezarlığına gömeceksek hiç yaşamıyalım.

Önce zamandan kurtulmalıyız öyleyse, önce zamandan kurtulmalıyız. Birbirini yenilemeli saatlerimiz. Yarın bu günü aratmamalı. Yerçekiminden kurtulurcasına aşmalıyız zamanı seninle. O dost zamanı, o dostça zamanları.

Bana «gel» dediğin ân; mesafeler de anlamını kaybetmeli. Yolları dakikalarla, günleri kilometrelerle ölçmemeliyiz. Beraberliğimiz, bütünlüğümüz hiç bitmemeli. O hiç sönmeyen dostluk ateşinin çevresinde hep böyle elele, dizdize olalım. Ne yağmur söndürmeli o ateşi ne rüzgâr. Yüreğlerimiz hep böyle ısıl ısıl olmalı alevlerinde.

Hadi sevdiğim, sen de aç yüreğini. Bana kendinden bahset. Hep ben ol, durmadan ben ol istiyorum. Dudaklarım kuru-
du bak! Bir yudum su ver güzelliğinin pınarından. Acıktım dersem iyiliğinle doyur beni. Üşüyorsam; yalnız dostluğunun ateşinde ısınsın ellerim.

Benim olma demiyorum. Ama önce ben ol. İnan, ben hep senin olacağım, baştanbaşa sen olduğum için.

Aşkta kaybettiklerimizi dostlukla tamamlıyalım. Gel, aydınlık bizi bekliyor.

ONALTINCI MEKTUP

Artık aldanmak istemiyorum. Beni sevgilerinin ölümsüzlüğüne inandır, korkulardan, şüphelerden kurtar. Hiç aldanmamışların o engin iç rahatlığına hasretim. Ayıkla, arıt beni. Bütün insanlar aldanıyormuş, sürekli bir aldanmaymış yaşamak... Ne çıkar? Ben artık aldanmak istemiyorum ya! Sen ona bak... Onun için seni erişemeyeceğin bir yere çıkarmıyacağım, olduğun gibi seviyorum seni. Olmanı istediğim gibi değil! Hiç olamıyacağın gibi değil. Nerdeysen orda dur. Nasılsan öyle kal.

Bütün mevsimleri bir günde, bütün yılları bir mevsimde yaşamaya razıyım seninle. Yanımda olduğun zamanlar nasıl apaydanlık oluyorum, nasıl içim huzurla doluyor, görmüyor musun? Gözlerimin derinliğine bakma; başın dönmesin. Gelecek günleri düşünme, korkma büyük hazlar yaşamaktan. Erişemeyeceğin hiç bir mutluluk yok. «Yaşadım» diyemeyeceğin hiç bir günün olmayacak benimle.

Hiç aldatma beni, hiç yalan söyleme. Bir gün aldatsan bile; aldandığımı senden öğrenmeliyim önce. O zaman ölsem de mutlu ölürüm, inan. Biraz da olsa inanmış ölürüm.

Aldanmak... En büyük yıkıntısı iç dünyamızın. Aldanmak... Ses veren üç telimizden birinin kopması. Aldanmak o en son, fakat en kesin kabullendiğimiz gerçek. Sen hiç aldatma ne olur? Yıkılışım da sevgim kadar büyüktür benim. Bırak, kalbimden ses veren bütün teller ben yaşadıkça sana inanmayı söylesin. Sana kayıtsız, şartsız inanmak olsun; bütün kazancım yaşamaktan. O zaman her şeye katlanırım. Korkulardan, endişelerden uzakta her saniye yaşadığımı bilirim. Çaresizlikler beni korkutmaz. Şu aşağılık dünyanın hiç bir acısı seni sevmeyi unutturamaz bana artık.

İnanmak; seni düşündükçe söylediğim bir şarkı olmalı dudaklarımda. İnanmak; gökyüzünün en karanlık zamanında bile görebileceğim bir yıldız olmalı. Dağlardan, denizlerden esen serin rüzgârlar gibi, senden gelen bir şey olmalı inanmak. Kimi gün kalem olmalı parmaklarımda, kimi gün kulağımda musiki, gözlerimde ışık olmalı. İçtiğim suda, yediğim ekmekte sana tüm inanmanın tadını duymalıyım. Her sabah ilk ışık, sana inanarak yaşıyacağım mutlu bir gün getirmeli bana. İşte o zaman yokluğuna bile dayanabilirim, özlemlerim daha derin bir anlam kazanır. Seni beklerken şüphenin o kahredici zehiriyle, geciktiğin her saniye bir defa ölmem.

Artık aldanmak istemiyorum. Seni aldatmak zevkinden sonuna kadar mahrum edeceğim. Beni aldatmanın acısını da sevincini de hiç tattırmıyacağım sana. Çünkü, aldattığın zaman; yemin ediyorum yeryüzünde olmayacağım. İnanmışlığım ölüme kadar sürsün, bırak.

Zarımı son defa senin için atıyorum.

ONYEDİNCİ MEKTUP

Soruyorum. susuyorsun. Ben sükûnun bu kadar anlamlı olduğunu bilmezdim. Bütün sorularının cevabını bir bakışla veriyorsun, kâh bir gülüşle. Zaman zaman gözlerinin içinde eriyip kaybolduğumu hissediyorum. Yanımda olmadığın günler, geleceğin güne hazırlıyor beni. Yokluğuna böyle dayanabiliyorum. Karanlıklar içinde her dakika gözlerinin aydınlık bakışlarıyla doluyor içim. Aradığım her şey orada. Cevapsız kalmış bütün soruları günışığına çıkarıyor gözlerin.

Bekliyorum, geliyorsun. İşte diyorum yaşamak bu. Sevmek seni sevmekten başka bir şey değil. Hiç kimseyi bu kadar özlemle beklemedim. Bu kadar inanmadım hiç kimsenin geleceğine. Onun için bir gün gelmiyeceğinin korkusu kahrediyor beni. Geleceğin mutlu âna yaklaşan her dakika yaşamaktan güzel, geçen her dakika ölümden acı...

Fakat gelişin her şeyi unutturuyor. Sıkıntılı öğle sonları günün en yaşanmaya değer saatleri oluyor sen gelince. Kızgın bir güneş altında bana karlı dağ yamaçlarının serinliğini getiriyor ellerin.

İstiyorum, veriyorsun. Verdiklerin bir bakıma iflâsı oluyor saadet anlayışımın. Böylesine büyük hazların hayâl bile edilemediği bir dünya üzerinde özlenecek başka saadetin kalmadığını düşünüyorum. O zaman her şey siliniyor gözlerimden. Sensiz bir yarının değersizliğini, çekilmezliğini daha iyi anlıyorum. Huzur seninle kayboluyor, bütün sevinçler seninle gidiyor, sensiz bir kanlı gömlek gibi giyiyorum üzerime yaşamayı. Çaresizlik hiç bir zaman sen yanımda olduğun anlardaki kadar kötü ve merhametsiz olmuyor. Yine de her öpüşümde bana ilâhlara has bir güç, bir büyük huzur veriyor dudakların.

Ağlıyorum, gidiyorsun. Ama sen gözyaşlarımı görmüyorsun ki! Ayrıldığımız yerde başlıyor yıkıntım. Kalabalık bir cadde. vapur iskelesinde ya bir kapı önünde; nerede olursa olsun ayrılığın bir tokat gibi iniyor yüzüme, kocaman, sivri bıçaklar gibi delik deşik ediyor vücudumu. Her yer kan oluyor. Artık dayanamıyorum, artık dayanamıyorum. Ağlamak bile kâr etmiyor. Ben bu acılara, ben bu sürekli ölümlere önceden razı oldum. Şikâyet hakkım yok,biliyorum. İsyan etmem faydasız. Kendi kaderinin çizdiği yolda yürüyor ayakların.

Yazıyorum, okuyorsun. Kimbilir ne dayanılmaz acılar içindesin sen de? Nasıl her yerini, orada bir sigara söndürülmüşcesine yakan özelemler içindesin. “Mümkün olsa hep yanında kalırdım” diyorsun, “Hiç senden ayrılmazdım, hep senin olurdum” diyorsun. İşte onun için sana hiç kızamıyorum ya! Bütün isyanım çaresizliklere, bu kahpe imkânsızlıklara, bu mesafelere, bu zamana ve bu bizi çepçevre kuşatan insanlara, onların pis kurallarına, beş para etmez inançlarına.

O demir parmaklıklara, ağır kapılara, kalın zincirlere, o merhametsiz, çirkin gardiyanlara rağmen seni seviyorum. Anlatamıyorum.

ONSEKİZİNCİ MEKTUP

En güzel beraberlik seninle olmak diyorum. nasıl en korkunç yalnızlık sensiz olmaksa... Biraz önce buradaydın, aradan geçen zaman henüz kokunu bile dağıtamadı. Oturduğun koltukta ağırlığının izi duruyor. Dokunduğun her yerde sıcaklığın var, baktığın her şeyde aydınlığın.

Gittin mi? Ben şimdi yalnız mıyım? Duvarlar üzerime yıkılıyor, yüzümde parçalanıyor aynalar, resim çerçeveleri. Tarifi mümkün olmayan bir boşluk içindeyim. Gözlerim kapıda, belki yine gelirsin diyorum. Uzaktan ayak sesleri geliyor. Sen değil-sin gelen biliyorum, ama yine de bir ümit var içimde vazgeçemediğim.

Bir sigara yakıyorum ve seni arıyorum dumanın havada çizdiği şekillerde. Sonra ne yapacağını bilemeyen ellerime bakıyorum bir zaman. Ellerim hâlâ ayrılırken ellerine temas etmenin hazzı içinde şaşkın ve kararsız. Oysa, o ellerle şimdi şiirler yazabilirim senin için. sana yokluğunun dayanılmazlığını anlatabilirim.

Zaman hayli ilerledi. Evine varmış olmalısın. Kulağım telefon sesinde. Beni aramanı bekliyorum. Telefonun her çalışında umutla uzanıyor ellerim ahizeye. Oysa hep bir başkası çıkıyor karşıma. Kahroluyorum. Senden başkasının varlığına değil, sesine bile tahammülüm yok artık. Ağır, dayanılmaz saatler geçiyor. Nihayet senin sesin telefonda. Beni anlayan, o özlemlili, kısık sesin. “Nasılsın” derken bile yüreğimi heyecanla dolduran, kanımı tutuşturan sesini işitmenin sevinci sarıyor her yerimi. Hiç bitmesin istiyorum konuşmamız. Senden başka bir şey düşündüğüm yok, dünya umurumda değil. Konuşuyor, konuşuyoruz ve “Allahasımarladık” diyorsun. Sana düşündüklerimi söyleyemiyorum. Boğazıma bir şeyler düğümleniyor. Ellerimde soğuk, hissiz bir aletle yapayalnız kalıyorum. Sesin yerine cıldır-tan bir uğultu kulaklarımda. Biraz önce sesini ileten telefona düşmanım şimdi. Hırsla ve kinle bakıyorum bir zaman.

Sonra sevdiğin bir plâğı çalmak geliyor aklıma. Birden seviniyorum. Her şeye rağmen yine seninleyim, ne iyi. Beşinci senfoniye dinliyorum. Odayı orkestranın güçlü, tanrısal sesi dolduruyor. Hiç ayrılmadığımıza ve ayrılmıyacağımıza inanıyorum. Yüzyılların ardından bir Beethoven sesleniyor, isyan ediyor zamana. Ve sonra bir başka plâkta Schumann ağlıyor, ben ağlıyorum, uzaklarda sen ağlıyorsun. Aşkın ve sanatın ölümsüzlüğüne bir kere daha inanıyorum.

Artık seni sevdiğime pişman değilim.

ONDOKUZUNCU MEKTUP

“Duyarlarsa” diyorsun. Duysunlar ne çıkar? Seven insanın bir suçlu gibi ezik olması neden? Sevmek ve sevilmek hakkımızı kullanıyorsak bundan kime ne? İnsan olarak aşktan başka övünecek neyimiz kaldı? Erdem yalan söylemek mi? Hırsızlık etmek mi? Katil olmak mı? Yoksa esirleri fırınlarda yakmak mı erdem? Bir milletin gençliğini savaş meydanlarında yok etmek mi? Yalnız sofular mı erdemli bu dünyada? Çıkarını düşünenler mi namuslu? Aşka saygı duymayanlar utansın yaşadıklarına, sevenler değil.

“Görürlerse” diyorsun. Oysaki kimse görmeyecek seninle seviştığımızı. Bu doyulmaz zevki kimseye tattırmıyacağız. Seni benden başka hiç kimseye paylaşmaya razı değilim. Zaten sen bir bütünsün; bölünemezsin, paylaşamazsın ki! Ben hep sevdim sana gelinceye kadar. Seni sevmeye hazırladım kendimi. İlk sevdiğim sen değilsin elbette. ama son sevdiğim olacaksın.

Seni tanımadan önce yalnız sevmenin hazzıyla doluydu yüreğim. gururluydum, çünkü; seven bendim. Yalnız benim hakkımdı sevdiğimi yüceleştirmek, onu erişilmez yapmak, ölümsüz kılmak benim hakkımdı. Sevdildiğimi, hele senin tarafından sevdildiğimi anladığım anda gururum yok oldu. Aşkının büyüklüğü karşısında eridiğimi hissettim.

“Anlarsalarsa” diyorsun. Anlasınlar umurumda değil. Keşke anlayabilseler... Herkesin seni olduğun yerde görmesini, bilmesini isterdim. Ben sende yaşamının kavramını buldum. İç âleminin sonsuz hazinelerini önüme serdiğin zaman anladım yaşadığımı. Güzelliğinin manyetik alanından dışarıya çıkamaz oldum.

Hiç bir şeyden çekinme artık. Bak! Şimdi seninle vardığımız o yerde kimseler yok. Yıldızların erişilmezliğinde, duyguların sonsuzluğundayız. Zamanı aştık, en güzel kendimizi aştık seninle.

Onun için şimdi ilk defa beni sevmek hakkını sana tanıyorum. Anla, seni ne kadar sevdiğimi.

YIRMINCI MEKTUP

Nerdesin? Günler var ki beni aramadın, yazmadın. Senden gelecek bir mektubu bekledim boşuna. Önceleri içim umutla dolu, postacının kapımı çalmasını bekledim. Satırlarınla aydınlanmasını bekledim bu karanlığın. Saatler saatleri, günler günleri kovaladı. Git gide büyüdü verdiğin yalnızlık, yüreğim kahırla doldu. Ümit etmenin mutlu heyecanları, yerini tarifsiz bir hüzne bıraktı. Kocaman, kalabalık bir şchirde yapayalnız kaldım işte.

Nerdesin? Beni unuttun diyemiyeceğim, unutmadığını biliyorum. Ama düşün ki, benden uzaklaştığın her kilometre, sana olan sevgimi bir kat daha artırdı. Senden başka bir şey düşüremez oldum. Geri döndüğün zaman, eminim şaşıracaksın. Böylesine mesafelerle büyüyen, zamanla derinleşen bir aşkın karşısında olmak kimbilir ne kadar değiştirecek seni...

Yüzünde pembelerin en güzeli, gözlerinde ışıkların en parlağı ile sevilmenin çok çok sevilmenin hazzını yudum yudum içeceksin. Sevilen bir kadının mutluluğunu seyredeceğim sende. Sevdiğim kadının ölümsüzlüğünü yaşıyacağım.

Nerdesin? D n evinin  n nden geçtim. Perdelerin kapalıydı, dolu doluydu gözleri pencerelerin. Kapın sanki bir daha hiç a ılmıyacak gibi kapanmı tı sokağın yüzüne. Kim bilir odalar, eşyalar ne haldeydi sensiz? Her dakika ayaklarının g zelliğiy le mest olan halılar ne yapıyordu  imdi? Ya kokuna ve sıcaklığına alı mı  yatağın ne haldeydi kim bilir? Baktım sen yoktun, duvarlar kararmı tı. Sokağından yaşayan bir ölü gibi geçtim ve bir hüzün anıtı halinde bıraktım evini.

Nerdesin? Meğ r ne doldurulmaz bir derinlikmi  yokluğ n. Kaderde bu sensizlik de varmış. Her insanın yüzünde sana benzeyen bir şey aramak da varmış. Sesini duymak varmış  arkılarda, bütün kitaplarda seni okumak varmış. Meğ r ne dayanılmaz bir  eymi  yokluğ n. K ğıtlara seni yazmak varmış, renk renk düşünmek varmış seni,    ek    ek koklamak varmış. Artık hiç yazmasan da olur hiç gelmesen de... Meğ r ne türlü bir  l mm   yokluğ n.

Bir daha nerdesin demiyeceğim. Bendesin artık. Dudaklarımın değdiğı kadehlerdesin. Serin yağmurlar getiren bulutlardasın. K h denizlerdesin, k h r zg rdasın. Uzaktasın, ama yine bu  ehirdesin.

Gittiğine inanmıyorum. Gel demiyeceğim.

YIRMİBİRİNCİ MEKTUP

Kalabalığın arasında bir Robenson gibiyim. Oysa çevrem her çeşit insanla dolu. Kimi gösterişli, alabildiğine mağrur, kimi ezik ve yılgın. Kimi de boş vermiş her şeye gününü gün etmekten başka düşündüğü yok. Şu adamı geçen yıl tanıdım; söylediğine bakılırsa beni hiç kimse ondan fazla sevemezmiş. Oysa ki istediği fiyat verilirse dostluğunu derhal satmağa hazır olduğunu biliyorum. Fakat bile bile aldanmak da güzel. En feci şey insanın artık aldanmıyacağı yere gelmesi. İşte ilk ölümümüz orada başlıyor.

Ya öteki adam? O da dediğine göre en sadık ve vefalı dostlarımdan birisidir. Yanındayken bana iltifatlar yağdırdığına bakmayın. Ben gider gitmez arkamdan atıp tuttuğunu biliyorum. Fakat dedim ya bile bile aldanmak güzel. İşte bir başkası daha: Her halinden, samimiyet fışkıran bir adam. Karşılaştığımız yerde en gürültülü bir şekilde sevgisini açığa vurmaktan hoşlanır. En büyük zevklerinden birisi de beni dostlarıyla tanıştırmaktır. Bundan aşırı bir gurur duyar. Fakat söylemediğim sözleri, yapmadığım şeyleri uydurup yaymakta da bir eşi yoktur bay Samimiyetin.

Ve daha niceleri bay Canayakın, bay Hüsnüniyet, bayan Şiir Sevgisi, bayan Hayranlık, hepsi hepsi benim dostlarımdır. Bir dediğimi iki etmezler görünüşe bakılırsa. Oysa ki ben her zaman her yerde yalnızımdır. Bir çok şölenlerde benim yerime adım oturur sandalyeye. Bütün ilgi adıma karşıdır. Adım sevilir, adını övülür, adım alkışlanır. Sen yalnızlığın bu türlüünü bilmezsin. Çepçevre bir ilgi çenberi ile sarıldığı anda kişinin aslında nasıl bir yalnızlık kuyusuna düştüğünü göremezsin. Ün yapışık kardeşin gibidir. Kurtulamazsın kaçamazsın ondan. Kendi hayatını yaşayamazsın.

Sen bile beni yalnız ben olduğum için sevemezsin artık. Adımı benden ayıramazsın. Çevremdeki bütün insanlar aslında büyük yalnızlığımın şahitleri bence. Ya da oynadığım yalnızlık dramının seyircileri. Gözlerinden anlıyorum, biraz sonra hepsi sıkılmağa başlayacak, birer birer terkedecekler salonu. Perde indiği zaman bir kaç meraklıdan başka kimse kalmıyacak.

Sen yalnızlığın bu türlüünü bilmezsin işte. Ve asıl bilmediğin en büyük yalnızlık da senin verdiği yalnızlıktan başka bir şey değil. Senin yokluğundan gelen o yalnızlık olmasa, öbür yalnızlıklar bana bu kadar koymazdı.

YİRMİİKİNCİ MEKTUP

Senin için zalim dediler, demek zulmün de bu kadar güzeli olurmuş diye düşündüm. Oysa bütün zalimlere karşı kinle doluydu içim. Ben hiç bir zulme baş eğmedim, zalimlerden yana olmadım.

Seni en istediğim anda gelmemen, geldiğin zaman da bana acıların en büyüğünü tattırman belki zulümden başa bir şey değil. Fakat ne yapayım ki onu bile kendine yakıştırabiliyorsun. Çoğu zaman nasıl olsa öldüreceği avına gururla bakan bir panterin vahşi bakışı var gözlerinde. İçinde, tâ derinde zulmün kıvılcımları yanıp sönerken bile sana kızamıyorum. senden nefret edemiyorum. İnsanı büyülüyorsun. Başdöndüren güzelliğinin karşısında asıl büyük zalimin Tanrı olduğunu düşünüyorum ister istemez.

Senin için “yalan söylüyor” dediler. Kimse farkında değil dudaklarında yalanın ne kadar güzelleştiğinden. Yalansız bir seni düşünmeğe imkân var mı? Senden gelen, senin dudaklarından çıkan bütün yalanlara razıyım. “Seni seviyorum” dediğin zaman, yalan söylemiş olsan bile, bu sözü bütün gerçeklere değişmeye hazırım.

Hiç bir yalan bu kadar sevimli ve mânâlı olmamıştır dünya kurulduğundanberi. Yalan; senin dudaklarında aydınlık, pembe şafaklara benzer. Sen yalan söylerken gözlerin, gökyüzünün sonsuz karanlığında parlayan yıldızlar gibidir.

Sen söylediğin yalanlarla varsan; ben bütün gerçekleri senin bir tek yalanına feda edebilirim. Sana “yalan söylüyor” diyenler; eşsiz dudaklarında yalanın ne kadar güzel olduğunu bilmeyenlerdir.

Sana “kalpsiz” dediler. Üç milyar insanın yaşadığı bir dünyada çarpan bir tek kalp varsa o senin kalbindir. Bir tek kalp varsa: iyilik diyen, güzellik diyen, aşk diyen o senin kalbindir. Bir tek kalp varsa yeryüzünde beni seven yine senin kalbindir o.

Bütün zulümlerine bütün yalanlarına rağmen beni sevdiğini biliyorum. İkimizi çepçevre kuşatan çaresizlikler içinde kalbin hâlâ çarpıyorsa beni sevdiğin içindir. Yoksa aslında bu yalan ve zalim dünyada yaşanmağa değer bir tek dadikanın bile var olduğuna inanmak gerçekten imkânsız bir şey.

Aşkın seni sevmek olduğunu benden başka bilen var mı söyle? Seni zulümlerinle, yalanlarınla kim bunca ilâhlaştırabilir söyle?

Söyle, sevdiğim benim, ömür boyunca seveceğim benim; zulümsüz, yalansız bir dünyada yaşanır mı söyle?

YİRMİÜÇÜNCÜ MEKTUP

Seni kıskanıyorum. İçimde gururdan eser yok artık. Kıskançlığımın başladığı yerde yüreğim tertemiz oldu, aydınlandı, pırıl pırıl şimdi. Gururum, zaman zaman benliğini saran kendini beğenmişliğim, güvenim ve inançlarım; hepsi seninle yaptığım savaşta yenildiler. Bir kıskançlık hissi kaldı içimde dipdiri ve her zamankinden daha güçlü. Kazandığın savaş onu da yenebildiğin anda bir zafer olacak, ancak o zaman «kazandım» diyebileceksin.

Fakat ben o duygunun, bende fethedemediğin o son kalenin asla düşmeyeceğine inanıyorum. Bütün çabaların boşa gidecek, seni sevdikçe kıskanacağım. Bir gün beni sevmemen bile bu savaşa tesir etmeyecek. O zaman asıl büyük yenilgiye doğru sen gideceksin. Sevgimi karşılıksız bırakman bana attığın son kurşun olacak. Açacağın büyük yaraya rağmen yıkılmıyacağım, ölmeyeceğim anlıyor musun? Yine seni sevmeye, yine seni kıskanmağa devam edeceğim.

Beni tanımadan önce yaşadığın yıllar var ya; onları da kıskanıyorum. Düşün bensiz yaşayacağın bir dakikaya bile tahammülüm yok artık. Bir gün güzel bileğindeki küçük saati parçalayabilirim, bensiz bir zamanı bana bildirdiği için. Mümkün ol-
sa bütün o dakikaları, o günleri sana yeniden yaşatmak isterdim.

Sana kıskanılmış zamanlar, mesafeler ötesinden seslenmek ne acı bilemezsin. Seni gören, güzelliğini arzulu bakışlarla seyreden insanların da bu dünyada yaşadığını düşünmek ne korkunç bir şey anlıyamazsın. Hele seni başkalarının da sevdiğini ve seveceğini bilmek ne türlü bir ölümdür düşünemezsin.

Kıskançlığım bir hayvanın dişisini kıskanması değil. Mayamızda olan arzunun ötesinde bir şey bu. Ebediyen sahip olmak hissinin çok üzerinde bir ölümsüzlük çabası, bir sonsuzluk duygusu...

Seni kıskanıyorum. Verdiğin huzursuzluğa rağmen bir kadını kıskanmanın büyük huzuru içindeyim. Oysa ben seni tanıyıncaya kadar kıskançlığı daima ilkel bir duygu olarak düşünür, reddederdim. Bu davranış belki de o güne kadar kıskanılmaya senin kadar değer bir insanı tanımamış olmanın verdiği eziklikten gelirdi.

Şimdi o ezikliğin yerine bir kabına sığamamak var içimde. taşmak var. Sevginle tamamlandımsa verdiğin kıskançlıkla bütünlendim.

Hep böyle kıskançlığımı besliyecek kadar güzel kal.

YIRMİDÖRDÜNCÜ MEKTUP

Ne seni unutabiliyorum, ne senden kalanları. Başımın içinde bir kanser tümörü gibi büyüyor büyüyorsun. Seni unutamamanın verdiği acılara dayanamıyorum artık. Unutamamanın bu kadar kahredici, çıldırtıcı olduğunu bilmezdim. Her yerde, her zaman benimle birliktesin, işin kötüsü her şey seni hatırlatıyor. Kalabalıkta gelişigüzel söylenmiş bir söz bile yetiyor seni düşünmeme. Yalnızlığımda ise sesin kulaklarımda çınlıyor, avuçlarının serinliğini hissediyorum alnımda. Yaşanmış zamanlar bir film şeridi gibi geçiyor hâfızamdan. Anılarımızı en küçük noktasına kadar birer birer hatırlıyorum. İşte o zaman; bu seni unutamayan başı, duvarlara vura vura parçalamak geliyor içimden.

Renklerin, kokuların, seslerin ve ışığın bile seni hatırlattığı bir dünyada yaşamak, harikulâde bir şey olurdu belki...

Ama sen de unutmasaydın. Beni unutmadığını, sevdiğini bilsem her şeye katlanırdım. Unutamamanın biriktirdiği o dayanılmaz acılar, unutulmamanın vereceği çşiz mutluluğun içinde erir, kaybolurdu..

Sevmek bir bakıma unutamamağa mahkûm olmaktır. Sevmememişsek; bir de unutulmağa mahkûm oluşumuz var en azını. İnsan, unutabildiği kadar güçlüyse; unutamadığı ölçüde yıkık ve ezik kalıyor.

Beni sev demiyeceğim, ama onu da sevmemeliydin. İkimiz de olduğun yerden çok uzağız. Güzelliğinin, büyüklüğünün yanında biz neyiz ki? Unutulmak; ikimize de aynı kadehlerden tattıracağın bir içki olmalıydı. O içkinin sefil sarhoşluğu içinde seni düşünmeli, hep seni özlemeliydik. Unutamamak, sarhoşluğumuzu kamçıl原因 bir kırbaç olmalıydı. Gitgide işleyen, büyüyen bir yara olmalıydı tenimizde. Unuttuğunu her ikimiz de bilmeli, fakat seni hiç unutmamalıydık. Oysa, şimdi unutilan da benim, unutamıyan da...

Ancak, bir kurşun atımı uzaktasın, benden, biliyorum ve ciğerlerime saplanmış bir kurşun gibisin hâlâ. Seni çıkarıp atmak da elimde değil, sana gelmek de.. Gelebilsen ne değişecekti ki? Beni hatırlıyacak mıydın? Hatırlasan da sevinecek miydin gelişimden? Gözlerinin içi gülecek miydi? Hiç konuşmadan “ben de seni özledim” diyebilecek miydi ellerin? Hayır, değil mi? Öyleyse hiç gelmiyeceğim sana. Böylesi daha iyi.

Gün oluyor; seni unutabilmek için bu şchirden çok uzaklara gitmek istiyorum. Sokaklar, evler, caddeler, vitrinler seni hatırlatmasın diye.

Gün oluyor; anlıyorum senden ve bu şchirden kaçmanın faydasızlığını... Çünkü; biliyorum nereye gitsem benimle geleceksin, ya da gittiğim her yerde senden bir şey olacak.

Sen unuttun fakat unutilmadın. Bense unutulduğumu biliyor, fakat unutamıyorum. İnan, unutabildiğim gün seni yeniden ve daha çok sevmeye başlayacağım.

YIRMİBEŞİNCİ MEKTUP

Bu gün bendeki resimlerini ve mektuplarını yakıyorum. Küllerini sana göndereceğim İşte! Hepsi önümde duruyor. Şu resim çekilirken karşında ben vardım, hatırladın mı? Üzerini “seni daima seveceğim” diyerek imzalamışsın. Bu seni en çok anlatan resimdi biliyorum, bana en yakın olduğun resimdi... Karşında ben vardım, gözlerin gözlerimdeydi.. İçin benimle doluydu, bakışların gibi. Önce bu resmini yakacağım, bu en çok sen olan resmini. Sonra da diğerlerini yakacağım. Hepsi birer birer kıvrılıp kül olacak sonunda. Ya mektupların? Herbirini çok çok öptüğüm mektupların... Satır satır içimde çakılı duran mektupların. Onlar da yanacak. Senden madde olan hiç bir şey kalmasın istiyorum bende.

İçimde bıraktığın eziklik yeter artık. Artık seninle değil verdiğin acılarla avunacağın. Seni bütün arzuların üzerinde, bütün özlemlerin ötesinde seveceğim artık. Sensiz bir dünya yaratacağım senden. Dünya duracak, ama sen durmayacaksın. Zaman bitecek, ama sen bitmiyeceksin. Bir gün bütün çiçekleri solacak bahçelerin, yıldızlar ışık vermeyecek, güneş doğmayacak hiç. Ama sen solmayacaksın, sen eksilmiyeceksin. Seni maddenin dışına çıkarıyorum, ölümsüzlüğün kapılarını açıyorum sana. Anlamıyor musun?

Daha düne kadar her yerini ayrı ayrı seviyordum. Ellerini tuttuğum zamanlar ürperirdim, başım dönerdi gözlerine bakınca. Dudakların her öpüşte yeniden dünyaya getirirdi beni. Al işte, hepsini sana bırakıyorum. Güzelliğin de senin olsun, dışılığın de...

Göreceksin, bir gün her yerin şu mektuplar, şu resimler gibi kül olup dağılacak. Bir tel bile kalmıyacak saçlarından .Niceleri gibi sen de göçüp gideceksin bir gün. Önce gençliğin terkedecek seni. Ellerin buruşacak, belin bükülecek, ak pâk olacak saçların. Boş bir çuvala döneceksin. Sonra, aynaya bakınca bu gün çok güvendiğin güzelliklerinin de seni birer birer bıraktığını göreceksin. Gözlerinde o vahşi parıltı kalmıyacak, bütün ateşi sönecek dudaklarının.

Ama ben o halinde bile seni terketmiyeceğim. Çünkü benim içimde hep bu günkü gibi kalacaksın. Taptaze, sımsıcak ve korkunç güzel! Yalnız benim gözlerimde bir mânâsı olacak bakışlarının. Ben yok olduğum zaman da satırlarımda yaşıyacaksın. Hiç ihtiyarlamadan, hiç değişmeden, hiç tükenmeden... Adım adınla anılacak, adın adımla...

Mektuplarınla resimlerini yakacak gücü kendimde bulamazsam, o zaman da kendimi yakardım. Şu herkeste seni gören gözlerimi, şu her yerde sana koşan ayaklarımı ve şu her zaman sana yazan ellerimi yakardım. Tenimden yükselen alevler tâ Allaha kadar uzanır, ona çaresizliğini anlatırdı.

Seni güçsüz, zayıf bir insan tarafından sevilmenin hayâl kırıklığına uğratmamak için, şimdi benim yerime, senden kalanları yakacağım. Ben yaşadıkça, varlığım bütün çaresizliklere meydan okuyacak.

Unutma; seni sevdiğim için ölebilirdim, seni sevdiğim için yaşıyacağım.

Biraz sonra mektuplarınla resimlerini tutuşturacak bir kibrit çöpü gibi çekiliyorum hayatından. Her şeyiyle onu sana bırakıyorum. Hayatın senin olsun, istersen hayatım da. Ama sen kendinin bile olamayacaksın artık... Ben yaşadıkça, adım söylendikçe...

Seni bensizliğe ve kendimi sana mahkûm ediyorum.

İstanbul,

Haziran Eylül 1962

ÜMIT YAŞAR OĞUZCAN'ın

Basılı eserleri :

ŞİİR :

1 — Beni Unutma (*)	5. Baskı
2 — İki Kişiyi Bir Dünya	5. " "
3 — Seninle Ölmek İstiyorum	5.
4 — Karanlığın Gözleri	4.
5 — Bir Gün Anlarsın	4.
6 — Üstüme Varma İstanbul	4.
7 — Çıgan Gözler	4.
8 — Sevenler Ölmez	3.
9 — Mihriban'a Şiirler	3.
10 — Sen Aşk Nedir Bilmezdin	2.
11 — Biraz Kül Biraz Duman	
12 — Ötesi Yok	
13 — Seni Sevmek	
14 — Yeni Dünya Rekoru	
15 — Toprak Olana Kadar	
16 — Ben Seni Sevdim mi	
17 — Aşk mıydı O	
18 — Önce Sen, Sonra Sen	
19 — Rübailer	

(*) — Şairin mevcudu olmıyan ilk 7 kitabı İnsanoğlu, Deniz Musikisi, Dillere Destan, Dolmuş, Aşkımızın Son Çarşambası, Bir Daha Ölmek ve Kôr Ayna'dan yaptığı seçmeler Beni Unutma kitabından toplanmıştır.

ÜMİT YAŞAR'ın **eserleri**

BİRAZ KÜL
BİRAZ DUMAN

HALKTAN YANA

HÜZÜN ŞARKILARI

Üstüme Varma
İstanbul

SEN AŞK NEDİR
BİLMEZDİN

SENİNLE
ÖLMEK İSTİYORUM

SAHİBİNİ ARAYAN
MEKTUPLAR

SEVENLER ÖLMEZ

MİHRİBANA ŞİİRLER,
MEKTUPLAR

BİRGÜN ANLARSIN

KÜLTÜR KİTABEVİ
ANKARA CADDESİ NO. - 62
Sirkeci - İSTANBUL